

ABLAKOK

1

Az ablak üvege
bekeretezi a kilátást
kint és bent egyaránt

Átlátszó kapu
amin áthatol a fény
és evvel egy időben

foltos, víz csíkozta
tükörként mutatja
ez utcai életet

Ez a könyv ablak
figyeli a
változó vidéket

2

A halvány szürke reggel
visszaadta
amit az éjszaka ellopott

Az éjszakai utazás alatt
villám rázta meg a házat
megdolgoztatta az álmokat

Reggel kísétálok
óvatosan lépkedve
a sáros utcán

Az apró pajta az
uralkodó szélrohamok
irányba dől

Tele egy egész élet
kacatjaival felsóhajt
minden újabb szellőkésnél

3

Kölest és rizst ültet
de csupán port arat
Nem esik az eső és
lánya azon az ásító ürességen
morfondírozik
ami gyomrának helyére lép,
beteg lesz a levél evéstől

Három napot gyalogol
élelmet keres
de csak port talál
A föld és az ég pora,
poros ruha, arc
kiszáradt torok.
Övé a por háza.

4

Ma reggel a szélvédőn
összekevertem
az eget az óceánnal
a kék és az akvamarin
szürreális víziója
csarnokvíz látomásban árad
árnyas sötét hegyek
partja szegélyezi

Hó tagolja a
 hajtásokat és a ráncokat
 amikor hirtelen az autópályán
 találok magam nyugat irányba
 Cheyenneből Wyomingba

5

Apósom, az évszázadnál
 egy évvel fiatalabb
 fekszik a kórházi ágyon
 intravénás terápia, gépek, monitorok
 közvetítenek közte és a világ között.
 Teste és agya hirtelen kibontakozik
 az öntudatlan álomból és azt kérdezi

– Ki beszélt rá erre az útra?
 Talán az alvás és az álom
 között lebegő időre gondol
 ahol testvérevel sztoriznak a sírban
 harminc évnyi verbális küzdelem
 egyikük istene másikuk ördöge
 vagy talán az életük között

6

A nyári napforduló
 estjének mélyén
 számóca hold halad
 lebegve a sós plató
 felett a hegyormokat
 színözönnel világítva meg
 Júniusban, amikor érik
 a gyümölcs, a Mohauk
 indiánok vadbogyókat
 gyűjtenek, leve lefolyik
 a szájukon jókedvvel
 színezi meg nyelvüket és arcukat
 Versek, melyek életben tartják
 ez ősi dalokat

Meztelenül csusszanni
a meleg forrásba
(errefelé nincsenek megkötések)
gubbasztani a Csendes-óceán
Ázsiából érkező hullámai fölött
amik ideérve nekiütköznek
a parti szikláknak
Csarnokvíz hőségben lebegünk
lélegzésünk lelassul
hogyan felvegye
a hullámok ritmusát
Pár pillanatra
elhagyjuk szokvány ruháinkat
lemeztelenedünk a tenger
kítartó és
örök hangjának
közelében

Séta egy velencei estén
pár tagú zenekar hangjai
sodródni felénk
a Piazza San Marco-ból
Sötét és gyönyörű női arc
jelenik meg a művész rajzlapján
a faszén elkapta arcát és
szemének belső fényét
Pár könnyed ecsetvonással
más vonásai is kibontakoznak
A lány és barátja kéz a kézben
sétálnak tovább a sétányon
eltűnnek a félhomályban
és az öböl sötét vizében

Most épp a Duna parton ülve
 hiányzik, hogy nem játszhatnak
 hajaddal ujjaim
 az érzés ahogy fejed
 elhelyezkedik vállamon
 Ebben az országban,
 ahol a szavakat nem értem
 Olyan nyelven szeretnék beszélni
 amit csak mi ketten ismerünk
 hogy félelmed lecsillapodjon az éjszakában

Kenuban lebegünk
 először életünkben
 gyakoroljuk vízen
 Elkhorn Slough
 csendjében
 az egyensúlyozást
 mielőtt durvább
 vizekre térünk
 Anya, lánya,
 unoka siklik együtt
 türelmesen megértve
 hogy mindegyikük
 a másiktól függ
 nincs helye hirtelen
 mozdulatnak
 Egy tengeri vidra
 emelkedik ki a mélyből
 a hátán lebeg
 játékosnak tűnik
 Anno majdnem kihalt
 állhatatosan tartják
 apró testüket
 a víz felett

11

Lao-ce azt mondta, hogy
az ajtót és az ablakot
rávésik a házra, de maga
a tér az, ami használja,
a ház tartalmazhat dolgokat
mert üres
Az ajtó a száj és az orr
az ablak a szem és a fül
Létezésük hasznossá tesznek dolgokat
Ugyanakkor nemlétük működteti

9

12

Reggel, túl korán
süt be a fénylő nap
az ablakon
A meleg ágyban
összeölelkezve
közös álomból
ébredünk
Ki a keserű hidegbe
lekaparni a kocsni ablakot
és elkezdni
egymástól független
napjaink

(Fordította: Gyukics Gábor)